

BESTUURLIJKE INLICHTING

Griffiernr. : 2013/ 3953
Not.nr. : GE.66.L3.004550-2010-SW3

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG GENT

VONNIS

Afdeling: correctionele rechtbank
Kamer: 21d, 1 rechter
Datum: 19 november 2013

In de zaak van het **openbaar ministerie** tegen:

1. _____, met zetel te _____, KBO
2. _____ schrijnwerker, geboren te _____ op _____
wonende te _____

beklaagd van

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

A.

Op het perceel gelegen te _____ jekadastreerd als _____ met een (globale) oppervlakte van 0 ha 30 a 94 ca, in naakte eigendom toebehorende aan _____ geboren te _____ op _____ wonende te _____ geboren te _____ op _____ wonende te _____ elk voor ½.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn

van de vergunning , hetzij in geval van schorsing van de vergunning , hierna vermelde handelingen , zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed , waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt)

meer bepaald: een landbouwloods te hebben herbestemd tot een schrijnwerkerij

Te **op 1.7.2010**

B.

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 4§2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning en op artikel 2§1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I) door een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan

meer bepaald:

rubriek 19.3.1°.b)

inrichtingen voor het mechanisch behandelen en het vervaardigen van artikelen van hout e.d. andere dan deze bedoeld in rubriek 19.8 met een geïnstalleerde totale drijfkracht van:

b) 5 kW tot en met 100 kW, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied

Te **van 1.7.2010 tot datum dagvaarding**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

en op **vrijwillige verschijning** op de openbare terechtzitting van 5 februari 2013:

C.

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 4, §3, van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en art. 4.1.1.1. van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne,

namelijk door een inrichting die overeenkomstig het vermelde besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 is ingedeeld onder klasse 3 van de inrichtingen (rubriek 19.3.1°.b.) te exploiteren zonder dat is voldaan aan het algemene inplantingsvoorschrift voor inrichtingen van derde klasse, zoals vastgesteld in het artikel 4.1.1.1. van titel II van het Vlaem, namelijk dat behoudens afwijkende bepaling in de desbetreffende hoofdstukken, de exploitatie van een in de derde klasse ingedeelde inrichting slechts toegestaan is in zoverre de inplantingsplaats verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg

te van 22 januari 2011 tot datum dagvaarding

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 7 november 2012. De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de zitting van 11 december 2012.

Bij tussenvonnis van 11 december 2012 werd een lasthebber ad hoc aangesteld voor de eerste beklagde en werd de zaak voor verdere behandeling uitgesteld naar de zitting van 5 februari 2013.

Op deze zitting van 5 februari 2013 werden onder meer het openbaar ministerie, bij monde van substituuat-procureur des Konings, in haar vordering ten aanzien van de beklaagden gehoord. Tevens verklaarden de beklaagden vrijwillig te verschijnen voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging C, zoals hierboven vermeld.

De zaak werd op deze laatste zitting in beraad genomen en bij tussenvonnis van 19 maart 2013 werd geoordeeld dat een plaatsopneming diende te gebeuren op het betrokken perceel op 19 maart 2013.

De zaak werd na deze plaatsopneming in voortzetting gesteld op de zitting van 30 april 2013.

De zaak werd op deze laatste zitting opnieuw in beraad genomen en bij tussenvonnis van 28 mei 2013 werd de zaak voor verdere behandeling in voortzetting gesteld op de zitting van 22 oktober 2013 teneinde het openbaar ministerie toe te laten aanvullend onderzoek zoals vermeld in het vonnis te verrichten.

De zaak werd op de zitting van 22 oktober 2013 in zijn geheel voor de zetel in zijn huidige samenstelling hernomen.

2. Op de zitting van 22 oktober 2013 werden gehoord:

- het openbaar ministerie, bij monde van substituut-
procureur des Konings, die verklaarde geen aanvullende vorderingen te hebben en een negatief advies gaf over een eventuele opschorting van de uitspraak van veroordeling voor de beklaagden;
- meester advocaat te die
verscheen voor de eerste beklagde, in haar
hoedanigheid van lasthebber ad hoc;
- meester in de plaats van meester
beiden advocaat te die de
tweede beklagde vertegenwoordigde.

3. De rechtbank heeft bij tussenvonnis van 28 mei 2013 de dagvaarding reeds verbeterd in die zin dat de naam van de eerste beklagde en niet is.

4. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

5. De relevante feiten werden reeds samengevat in het tussenvonnis van 28 mei 2013 en worden hieronder hernomen.

Op 6 juli 2010 diende
 een klacht in wegens de exploitatie van een schrijnwerkerij in een
 vroegere koeienstal.

Het perceel is volgens het gewestplan gelegen in
 landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Uit de vaststellingen op 24 november 2010 blijkt dat
 een schrijnwerkerij exploiteert in de loods. Op 24 november 2010
 verklaarde hij daarover het volgende (pagina 15):

*"(...) Ik ben de zaakvoerder van de waarvan
 de maatschappelijke zetel gevestigd is te*

*De activiteiten van zijn: hoevetoerisme, schrijnwerk en
 landbouw.
 Ik woon sedert 01/07/2010, met mijn gezin, te*

*Ik heb hier voor mijn hoevetoerisme twee studio's en één
 appartement.*

De landbouwbedrijvigheid bestaat enkel uit akkerbouw.

*Voor het schrijnwerk heb ik een schuur omgebouwd tot
 stockageplaats en atelier om het hout te bewerken. Er staan in de
 atelier zes machines: één paneelzaagmachine, één freesmachine,
 één dikteschaafmachine, één vlakschaafmachine, één
 schuurmachine, langgatboormachine.*

*Hier worden hoofdzakelijk aanpassingswerken gedaan, het meeste
 werk gebeurt op verplaatsing. Die loods wordt ook gebruikt voor de
 stalling van landbouwmateriaal.*

*Ik heb geen uitbatingsvergunning voor het uitoefenen van een
 schrijnwerkerij te (...)"*

verklaarde op 2 december 2010 bijkomend het
 volgende (pagina's 35-36):

*"(...) Het schrijnwerk (plaatsen van trappen, parket en alle
 interieuren) voer ik op zelfstandige basis uit sedert 1999.*

*Ik heb sinds 2005-2006 een toonzaal op mijn vorig adres
 (woonplaats) te*

*Van in die periode ben ik op zoek naar een atelier, waarin ik
 aanpassingswerken kan uitvoeren.*

*Van in die tijd is er spraken dat er in een KMO-zone zou
 komen. Het was/is mijn bedoeling om mij, met mijn zaak, in die KMO-
 zone te vestigen.*

*Tot op heden is er geen KMO-zone, men is bezig met de
 onteigeningen en de KMO-zone zal er komen achter de*

*Ik heb mij in 2008 opgegeven als kandidaat om mij te vestigen in die
 KMO-zone. Op 13/08/2008 kreeg ik een schrijven van dat
 mijn kandidatuur opgenomen werd in hun bestanden.*

*Wegens de ziekte van mijn moeder heb ik het hoevetoerisme van
 haar overgenomen, kreeg ik de kans en kon ik niet anders dan daar,
 met mijn gezin, te gaan wonen.*

Ik heb dat dan ook gedaan (1 juli 2010).

Hopend op begrip voor mijn situatie vraag ik om de periode, tussen heden en mijn vestiging in de KMO-zone te te kunnen overbruggen en mijn zaak niet te moeten stopzetten. (...)"

Op 21 januari 2011 ontvond het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de melding door van de beklagde, voor de klasse 3-inrichtingen waaronder de inrichting met als voorwerp houtbewerkingsmachines met een totale drijfkracht van 9,90 kW (rubriek 19.3.1.b.) (pagina 45). De milieudienst gaf ongunstig advies voor deze rubriek omdat in het bestemmingsgebied agrarische activiteiten toegelaten zijn en niet activiteiten die betrekking hebben op houtbewerking. Het college oordeelde in art. 6 van het besluit als volgt: *"De exploitant wordt er op gewezen dat de gemelde rubriek 19.3.1.b. (houtbewerkingsmachines met een totale drijfkracht van 9,90 kW, dienende voor een activiteit van schrijnwerkerij, zoals aangeduid op het plan), niet verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan, zodat overeenkomstig artikel 4 §3 van Vlarem I, de exploitatie van de in deze rubriek gemelde activiteit niet kan aangevat worden"*.

Op 25 juli 2011 ontvond het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de melding van de overname van de inrichting op naam van wees daarbij erop dat het totale vermogen van de houtbewerkingsmachines 4,9 kW was zodat daarvoor geen melding diende te gebeuren (pagina 55).

Bij brief van 25 mei 2012 maakte het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de herstellvordering over. Het college vordert als volgt:

"Staking van het strijdig gebruik, krachtens art. 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening: Staking van het strijdig gebruik door het stopzetten van de schrijnwerkerij op de huidige locatie binnen 1 jaar na het afleveren van de 1ste stedenbouwkundige vergunning voor de oprichting van een bedrijfsgebouw op het lokaal bedrijventerrein

Motivering: het perceel is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het uitbaten van een schrijnwerkerij is strijdig met deze gewestplanbestemming, en niet vergunbaar. De overtreder wenst zijn schrijnwerkerij te vestigen op het lokaal bedrijventerrein dat in de loop van 2012-2013 zal worden aangelegd. Aan de overtreder wordt de kans geboden zich te herlocaliseren op het nieuwe bedrijventerrein. Ondemeemt de overtreder onmiddellijk na het aanleggen van het bedrijventerrein geen concrete stappen om zich te herlocaliseren, dan moeten de activiteiten van de schrijnwerkerij op het adres worden stopgezet."

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf een positief advies.

6. Tijdens de plaatsopneming op het betrokken perceel op 19 maart 2013 werd het volgende vastgesteld (proces-verbaal van plaatsopneming):

"(...) De rechtbank controleerde de vermeldingen van vermogen op de machines:

- de platenzaag of paneelzaagmachine: 0,55 tot 0,65 KW,*
- de schaafmachine of dikteschaafmachine: 1,1 KW,*
- de kantenschaafmachine of vlakteschaafmachine: 0,95 KW,*
- de topie of freesmachine: 1,1 KW,*
- de schuurmachine: 1,1 KW.*

Daarnaast staan in de loods ook nog een metaalbewerkingsmachine van 0,7 KW en een boormachine waarvan geen vermogen is vermeld. Er staat ook een stofzuigmachine van 3,3 KW om aan te sluiten op de schuurmachine en een andere stofzuigmachine van 0,56 KW. Deze worden niet meegerekend omdat ze op verplaatsing gebruikt worden volgens de milieucoördinator.

De langgatboormachine is niet meer in de inrichting aanwezig volgens de beklaagde.

De machines staat in een grote loods van ruim 500² waarin naast de machines ook nog voorraden hout gestapeld zijn.

De beklaagde merkt op dat hij de metaalbewerkingsmachine en de boormachine enkel gebruikt voor landbouwactiviteiten.

Achteraan de loods bevindt zich een open opslagruimte met aanzienlijke stapels hout, volgens de beklaagde deels om nog te gebruiken in de schrijnwerkerij, deels om te gebruiken als brandhout.

Daarachter bevindt zich een grote verharde open vlakte waar allerlei materialen zijn gestapeld zoals dwarsliggers, golfplaten, overschotten van hout, gasflessen, groenafval, autobanden, badkuipen, allerlei metaalafval en een grote hoop stenen.

De beklaagde zegt dat de stapels hout en afval nog aan zijn vader toebehoren en dat hij deze zal laten opruimen. (...)"

7. Op 1 augustus 2013 werd _____ verhoord op vraag van het openbaar ministerie. Hij verklaarde het volgende

"(...) In 1972 ben ik gehuwd en na 6 maand heb ik het landbouwbedrijf van mijn vader overgenomen. Dieren, landbouwmateriaal, landbouwgronden en ook enkele houtbewerkingsmachines voor onze stallen te bouwen.

In 1988 zijn we een nieuw huis beginnen bouwen.

Ik deed navraag op de gemeente voor een vergunning voor de houtbewerkingsmachines maar voor eigen gebruik bleek dit niet nodig. In 1995 heb ik twee jaar les gevolgd voor het plaatsen van parket en bedrijfsbeheer in

In 1996 ben ik op zelfstandige basis in parketvloeren begonnen. Ik ben toen nogmaals naar de Gemeente gestapt om een vergunning aan te vragen.

Dit was echter niet meer mogelijk.

Ik kreeg van de Burgemeester te horen dat een KMO-Zone op komst was; ik moest mij voorlopig geen zorgen maken.

Ik sprak toen af dat ik toch naar KMO-Zone ging verhuizen als ik een houtbewerkingsbedrijf wou starten.

In 2003 hebben we het hoevetoerisme opgestart met de machines voor eigen gebruik.

In de loods zijn de losse stukken om de dieren te plaatsen weggenomen en is er verder geen ombouwing gebeurd tot op heden.

(...)"

Beoordeling

Tenlastelegging A

8. De beklagden worden door het openbaar ministerie vervolgd, als mededaders, omdat zij op 1 juli 2010 een inbreuk zouden hebben gepleegd op artikel 4.2.1,6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ("VCRO"), namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie (van een landbouwloods) van een bebouwd onroerend goed (de loods) geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd (naar een schrijnwerkerij), terwijl de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt.

In het tussenvonnis van 28 mei 2013 heeft de rechtbank, met het oog op een gebeurlijke herkwalificatie, de vragen opgeworpen of het niet-vergunde gebruik van de loods over een bepaalde periode een voortzetting inhoudt (en niet een instandhouding) van een vergunningsplichtige functiewijziging en of het niet-vergunde gebruik van de loods voor ambacht over een bepaalde periode geen inbreuk maakt op de gewestplanbestemming "landschappelijk waardevol agrarisch gebied" (wat mogelijk een inbreuk op artikel 6.1.1, 6° VCRO zou kunnen inhouden).

Ter terechtzitting heeft het openbaar ministerie gesteld dat geen herkwalificatie nodig is, aangezien het er van uitgaat dat de functiewijziging van de loods effectief heeft plaatsgevonden op de in de dagvaarding vermelde datum 1 juli 2010.

9. In hetzelfde tussenvonnis van 28 mei 2013 werd reeds het volgende vastgesteld: enerzijds,

- dat de beklagden als verdediging voorhouden dat de functiewijziging al geruime tijd, minstens sinds 2003, werd doorgevoerd op het ogenblik waarop de vader van de tweede beklagde voor zijn eenmanszaak als schrijnwerker de stal gebruikte als atelier, werk- en opslagplaats;

- dat de tweede beklagde in dat verband een brief voorlede, gedateerd 1 oktober 2003, van verzekeringsmakelaar aan verzekeraar waarbij zij meldde dat de cliënt, blijkbaar vader van de tweede beklagde, eerstdaags de te verzekeren kapitalen zou bezorgen en dat de beklagde ook een kopie voorlegde van een handgeschreven nota, waarop meermaals de stempel werd aangebracht, met vermelding van de waarde van de te verzekeren gebouwen en inboedel; deze handgeschreven nota vermeldde blijkbaar als te verzekeren gebouwen, naast een "stal" en "hoevetoerisme" ook een "hangaar werkplaats" en als te verzekeren inboedel, naast "inboedel hoevetoerisme" en allerlei landbouwmateriaal, allerlei materiaal voor schrijnwerkerij (zoals compressoren, paneelzagen, topie,...) onder de noemer "schrijnwerk";
- dat de vader van de tweede beklagde, blijkens de gegevens van de Kruispuntbank der Ondernemingen sinds 17 juni 1996 een eenmanszaak exploiteert met als vestigingseenheid
- dat het college van burgemeester en schepenen van bij zijn herstellvordering verwijst naar een luchtfoto uit 2009 met de opmerking dat achteraan het landbouwbedrijf een "opslag van hout" zichtbaar is (pagina 77);

en anderzijds.

- dat op 6 juli 2010 verklaarde dat "tot voor kort" er woonde en "onlangs" verhuisd was;
- dat de tweede beklagde verklaarde dat hij sinds 1 juli 2010 aan de woont, dat hij voor het schrijnwerk een schuur heeft "omgebouwd tot stockageplaats en atelier om het hout te bewerken" (pagina 17) en dat hij het hoevetoerisme van zijn moeder heeft overgenomen (pagina 35); terwijl hij over de overname van de schrijnwerkerij van zijn vader niets verklaarde.

Het verhoor van dat op verzoek van de rechtbank op 1 augustus 2013 nog gebeurde en dat hierboven in het feitenrelaas uitvoerig werd geciteerd is enigszins vaag waar hij enerzijds verklaarde sinds 1996 op zelfstandige basis in parketvloeren te zijn begonnen en anderzijds verklaarde dat met de gemeentelijke autoriteiten werd afgesproken dat hij naar de KMO-zone zou verhuizen "als" hij een houtbewerkingsbedrijf wou starten. Er kan echter niet worden uitgesloten dat een vrees voor zelfincriminatie aan de basis lag van deze vaagheid.

Alle elementen samengenomen blijft het echter onduidelijk of de functiewijziging van de loods naar een schrijnwerkerij dateert van 1 juli 2010 (en dan door de beklagden), dan wel of zij voordien (en dan door de vader van de tweede beklagde) werd uitgevoerd.

10. Het betrokken perceel ligt volgens het gewestplan dat nog steeds van kracht is, in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Een agrarisch gebied wordt in artikel 11.4.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 "betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen" gedefinieerd als volgt:

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden."

Landschappelijk waardevolle gebieden worden in artikel 15.4.6 gedefinieerd als volgt:

"De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen."

Artikel 4.1.1, 1° VCRO bepaalt dat een bestemmingsvoorschrift een stedenbouwkundig voorschrift is dat is neergelegd in een gewestplan, in welk geval het betrekking heeft op de omschrijving van de bestemmingsgebieden, in de zin van artikel 1, §1, tweede lid van het hierboven vermelde Koninklijk Besluit van 28 december 1972.

Samenlezing van deze artikelen doet besluiten dat de bestemming van de loods als schrijnwerkerij in strijd is met de bestemming in het gewestplan als landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Daarvoor kan derhalve hoe dan ook geen stedenbouwkundige vergunning worden afgeleverd.

De kwalificatie door het openbaar ministerie van het ten laste feit als inbreuk op artikel 4.2.1, 6° VCRO is in dat opzicht naar het oordeel van de rechtbank niet correct.

11. Artikel 6.1.1, 6° VCRO bestraft de inbreuken op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet

vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, gepleegd na 1 mei 2000, of de voortzetting of in stand houding daarvan, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn.

Onder plannen van aanleg moet volgens artikel 1.1.2, 9° VCRO onder meer de gewestplannen worden verstaan.

Onder "*handelingen*" moet volgens artikel 1.1.2, 7° VCRO worden verstaan: werkzaamheden, wijzigingen of activiteiten met ruimtelijke implicaties.

Uit deze bepalingen volgt dat het niet vergund gebruik in strijd met de gewestplanbestemming "*landschappelijk waardevol agrarisch gebied*" na 1 mei 2000 op grond van artikel 6.1.1, 6° VCRO een strafbare handeling uitmaakt, voor zover dit strijdig gebruik een ruimtelijke implicatie heeft. Dit is ter zake het geval aangezien het uitbaten van een schrijnwerkerij in een vroegere landbouwloods functioneel niet inpasbaar is in het agrarisch gebied. Bovendien blijkt uit de gegevens van het strafdossier dat er o.a. hout werd gestockeerd in open lucht achteraan het betrokken perceel.

Bij strijdigheid met rechtstreeks gesanctioneerde bestemmingsvoorschriften wordt de illegale gebruikshandeling bovendien een strafbaar strijdig gebruik, zowel in kwetsbaar als niet-kwetsbaar gebied.

Zoals reeds werd gemotiveerd in het tussenvonnis van 28 mei 2013 valt dit misdrijf van strijdig gebruik in strijd met de bestemmingsvoorschriften immers niet samen met het instandhoudingsmisdrijf, dat volgens artikel 6.1.1, derde lid VCRO enkel strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden (wat een landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet is, zie artikel 1.1.2, 10° VCRO). Instandhouding veronderstelt immers een schuldig verzuim een einde te stellen aan de wederrechtelijk doorgevoerde functiewijziging, terwijl het strijdig gebruik actieve daden vereist.

Het "gebruik" zal in de regel bestaan uit een complex geheel van actieve daden, die door hun onderlinge samenhang de illegaal gewijzigde of tot stand gebrachte functie vormen.

Dat de rechtbank enkel is gevat voor feiten die plaats hadden op één welbepaalde dag – het openbaar ministerie is na het tussenvonnis van 28 mei 2013 om redenen vermeld in randnummer 8 niet overgegaan tot een bijkomende aanhangingsmaking voor feiten gedurende een welbepaalde periode – belet niet dat het gebruik van de loods als schrijnwerkerij (ook) op die dag gebruikt werd in strijd met de bestemming als landschappelijk waardevol agrarisch gebied van het perceel waarop de loods is gelegen en dus een inbreuk uitmaakte op artikel 6.1.1, 6° VCRO.

De vraag of ook voor 1 juli 2010 een schrijnwerkerij werd uitgebaat in de loods door de vader van de tweede beklaagde is in het kader van het bovenstaande ook irrelevant, nu een positief antwoord op deze vraag enkel kan impliceren dat een bestaand misdrijf van illegaal gebruik ook op 1 juli 2010 werd voortgezet.

Het ten laste gelegde feit moet daarom worden geherkwalificeerd als volgt:

**“A. Op het perceel aeleaen te
gekadastraerd als met een (globale)
oppervlakte van 0 ha 30 a 94 ca. in naakte eigendom toebeho-
rende aan geboren te op
wonende te op
geboren te op wo-
nende te elk voor ½**

**bij inbreuk op artikel 6.1.1, 6° van de Vlaamse Codex Ruimtelij-
ke Ordening**

een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, te hebben gepleegd na 1 mei 2000, of dit te hebben voortgezet of in stand gehouden, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn.

Meer bepaald: een landbouwloods te hebben herbestemd tot een schrijnwerkerij, terwijl deze volgens het Gewestplan is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied

Te op 1 juli 2010”

Dit is hetzelfde feit dat aan de beklaagden ten laste werden gelegd in de gedinginleidende akte. Deze mogelijke herkwalificatie naar een inbreuk op artikel 6.1.1, 6° VCRO werd ook in het tussenvonnis van 28 mei 2013 reeds vermeld, zodat de beklaagden zich ertegen konden verdedigen.

Dit geherkwalificeerde feit is bewezen.

12. Op grond van artikel 5, eerste lid Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

De eerste beklagde-rechtspersoon is volgens haar oprichtingsakte een vennootschap met als doel onder meer allerlei activiteiten met houtbewerking. De ten laste gelegde misdrijven hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel. Zij werden ook gepleegd voor haar rekening.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de stedenbouwkundige geen aandacht werd besteed. Op de rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek bepaalt dat wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt, uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan, kan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd, kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

Artikel 5, tweede lid Sw. voert dus een strafuitsluitingsgrond in voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond geldt evenwel alleen voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor diegene die willens en wetens heeft gehandeld (zie o.a. Cass. 10 februari 2010,

).

De tweede beklagde was als zaakvoerder van de eerste beklagde bevoegd om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de regelgeving. Hij heeft er bewust voor gekozen om de schriinwerkerij gedeeltelijk te verplaatsen naar de betrokken loods aan de

De eerste beklagde handelde dus bewust en vrijwillig, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in art. 5, tweede lid, Strafwetboek.

Zowel de eerste als de tweede beklagde kunnen derhalve worden veroordeeld voor het feit, voorwerp van de tenlastelegging A.

Tenlasteleggingen B en C

13. Onder deze tenlasteleggingen worden de beklagden vervolgd enerzijds voor het exploiteren van een klasse 3 inrichting zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan in de periode van 1 juli 2010 tot 24 oktober 2012 (datum dagvaarding) en anderzijds voor het exploiteren van een klasse 3 inrichting zonder dat voldaan is aan het algemene inplantingsvoorschrift voor dergelijke inrichtingen zoals vastgesteld in artikel 4.1.1.1 VLAREM II in de periode van 22 januari 2011 tot 24 oktober 2012 (datum dagvaarding).

Artikel 2, §1 VLAREM I bepaalt dat niemand, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse mag exploiteren of veranderen. Artikel 4, §3 VLAREM I bepaalt dat de exploitatie of verandering van dergelijke inrichting mag worden aangevat de dag na de datum dat de melding met alle vereiste gegevens conform artikel 2 VLAREM I werd gedaan op voorwaarde dat is voldaan aan het algemene inplantingsvoorschrift voor inrichtingen van de derde klasse, vastgesteld in artikel 4.1.1.1 VLAREM II. Dit laatste artikel bepaalt dat behoudens in VLAREM II afwijkende bepalen de exploitatie van een in de derde klasse ingedeelde inrichting, slechts is toegestaan in zoverre de inplantingsplaats verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg.

Aldus veronderstelt de tenlastelegging B dat geen melding was gebeurd en tenlastelegging C dat wel een melding was gebeurd. De beklaagden kunnen daarom worden gevolgd in hun verweer dat beide tenlasteleggingen niet kunnen overlappen in eenzelfde incriminatieperiode; wat nu wel het geval is (namelijk van 22 januari 2011 tot 24 oktober 2012).

De vraag rijst dus of en zo ja, wanneer er sprake was van een meldingsplichtige inrichting. Rubriek 19.3.1°, b van de indelingslijst van VLAREM I deelt inrichtingen voor het mechanisch behandelen en het vervaardigen van artikelen van hout e.d. (andere dan deze bedoeld in rubriek 19.8) met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 100 kW, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied, in als klasse 3 inrichting.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat op 21 januari 2011 het college van burgemeester en schepenen van de melding ontving door

voor de klasse 3-inrichtingen waaronder de inrichting met als voorwerp houtbewerkingsmachines met een totale drijfkracht van 9,90 kW. Voor deze rubriek werd zoals gesteld een ongunstig advies gegeven. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt verder dat op 25 juli 2011 het college van burgemeester en schepenen van de melding ontving van de overname van de inrichting op naam van en dat de tweede beklaagde daarbij erop wees dat het totale vermogen van de houtbewerkingsmachines 4,9 kW bedroeg.

Dit kon ook worden vastgesteld tijdens de plaatsopneming door de rechtbank.

Er mag dus worden aangenomen dat minstens vanaf 25 juli 2011 geen sprake meer was van een meldingsplichtige klasse 3 inrichting. De vraag vanaf welk precies tijdstip tussen 21 januari 2011 en 25 juli 2011 dit het geval was, kan niet worden beantwoord aan de hand van de gegevens van het strafdossier en de twijfel daarover dient in het voordeel van de beklaagden te komen.

Alleszins was er dus wel tot 20 januari 2011 sprake van een meldingsplichtige klasse 3 inrichting en aangezien de melding pas op die datum gebeurde, is de tenlastelegging B ook tot die datum bewezen.

Op grond van artikel 5, eerste en tweede lid Sw kunnen, zoals hierboven reeds besproken, zowel de eerste als de tweede beklaagde voor deze feiten worden veroordeeld. Er werd pas geruime tijd na de verhuis van de tweede beklaagde naar het betrokken perceel melding gedaan van de (toen nog bestaande) klasse 3 inrichting. Er werd dus lange tijd gekozen om aan dit milieuvoorschrift geen aandacht te besteden. De beklaagden handelden bijgevolg niet louter door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid maar opzettelijk in de zin van art. 16.3.3, §1, DABM.

De beklaagden worden wel vrijgesproken voor de tenlastelegging B vanaf 21 januari 2011 en eveneens voor de tenlastelegging C.

Straf

14. De bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging A (zoals geherkwalificeerd) en de tenlastelegging B (voor de periode van 1 juli 2010 tot 20 januari 2011) zijn voor de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarste misdrijf.

De zwaarste straf is die voor het ten laste gelegde feit, voorwerp van de tenlastelegging A, namelijk een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of één van die straffen alleen voor een natuurlijke persoon en rekening houdende met artikel 41*bis* Sw een geldboete van 500 euro tot 800.000 euro.

15. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden, zowel met de aard en de ernst van de bewezen feiten, de begeleidende omstandigheden en persoonlijkheid van de beklaagden.

De beklaagden hebben in het kader van hun beroepswerkzaamheden een schrijnwerkerij geëxploiteerd in een agrarische loods en zonder melding te maken van deze inrichting. Zij hebben daardoor doelbewust zowel stedenbouwkundige als milieuvoorschriften genegeerd. Het kan niet worden ontkend dat dit handelen ruimtelijke implicaties had op het landschappelijk waardevol agrarisch gebied waarin de loods is gelegen.

Uit het strafdossier blijkt anderzijds ook wel dat zij na de vaststellingen en een negatief antwoord op de melding van de inrichting die uiteindelijk gebeurde, ervoor hebben gezorgd dat het aantal machines naar beneden werd gehaald. Bovendien blijkt ook dat zij zelf vragende partij zijn om hun activiteiten elders, in een aangekondigde nieuwe KMO-zone van de gemeente, te verhuizen.

De eerste beklaagde werd in het verleden nog niet strafrechtelijk veroordeeld. De tweede beklaagde heeft een relatief gunstig strafrechtelijk verleden in die zin dat hij één veroordeling door een politierechtbank opliep.

16. Beide beklaagden hebben gevraagd om hen de gunst van de opschorting te verlenen. Er zijn geen redenen om de beklaagden de gunst van de opschorting te verlenen. Het is niet afdoende aangetoond dat een veroordeling de toekomstmogelijkheden van de beklaagden ernstig in het gedrang zou kunnen brengen.

Bovendien moet ermee rekening gehouden worden dat de feiten in een professionele context werden gepleegd.

17. Gelet op deze overwegingen in verband met de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde geldboete, zowel voor de eerste als voor de tweede beklaagde, de meest gepaste straffen zijn.

Een geldboete komt immers tegemoet aan de maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt en heeft ook een voldoende afschrikkend effect.

Beide beklaagden voldoen nog aan de wettelijke voorwaarden om uitstel van de tenuitvoerlegging van hun straf te kunnen krijgen. De geldboete wordt daarom zowel voor de eerste als voor de tweede beklagde deels met uitstel opgelegd.

De feiten werden gepleegd na 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003) met 45 deciemmen wordt verhoogd.

18. De beklaagden moet elk een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden moeten ook elk een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

HERSTELVORDERING

19. Het college van burgemeester en schepenen van
vordert krachtens artikel 6.1.41 VCRO de staking van het strijdig gebruik door het stopzetten van de schrijnwerkerij op de huidige locatie binnen 1 jaar na het afleveren van de 1ste stedenbouwkundige vergunning voor de oprichting van een bedrijfsgebouw op het lokaal bedrijventerrein

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf een positief advies voor deze herstellvordering.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Gelet op de specifieke voorwaarde waaraan de herstellvordering wordt verbonden, komt het niet aangewezen voor deze te verbinden aan de verbeuring van een dwangsom.

BURGERRECHTELIJK

20. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
 art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
 art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
 art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41, 41bis, 44, 45, 50, 65 lid 1, 100 Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen A en B, zoals hiervoor omschreven;
 art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
 art. 1, 2,3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001)
 art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
 art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
 art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
 art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14 van de Wet van 29 juni 1964;
 alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

VOORAFGAANDELIJK

Herkwalificeert de feiten onder de tenlastelegging A als volgt:

"A. Op het perceel gelegen te
 gekadastreerd als met een (globale) oppervlakte
 van 0 ha 30 a 94 ca, in naakte eiaendom toebeho-rende aan
 behoren te op wonende te
 en , geboren te
 op wo-nende te elk
 voor ½

bij inbreuk op artikel 6.1.1, 6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, te hebben gepleegd na 1 mei 2000, of dit te hebben voortgezet of in stand gehouden, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn.

Meer bepaald: een landbouwloods te hebben herbestemd tot een schrijnwerkerij, terwijl deze volgens het Gewestplan is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied

Te op 1 juli 2010"

STRAFRECHTELIJK

Ontslaat de eerste en de tweede beklaagde van iedere verdere rechtsvervolging voor de feiten, voorwerp van de tenlastelegging B voor de periode van 21 januari 2011 tot 24 oktober 2012 en van de tenlastelegging C.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A (zoals geherkwalificeerd) en B voor de periode van 1 juli 2010 tot 20 januari 2011, bewezen zowel voor de eerste als voor de tweede beklaagde.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A (zoals geherkwalificeerd) en B (voor de periode van 1 juli 2010 tot 20 januari 2011), samen tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 250 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 1.375 euro, van de opgelegde geldboete en voor éénentwintig dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt eerste de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A (zoals geherkwalificeerd) en B (voor de periode van 1 juli 2010 tot 20 januari 2011), samen tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 250 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 1.375 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de tweede beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

KOSTEN

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagde elk tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 152,52 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans voor hen bewezen verklaarde misdrijven.

HERSTELVORDERING

Beveelt, op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de staking van het strijdig gebruik door de beklagden door het stopzetten van de schrijnwerkerij op de huidige locatie binnen 1 jaar na het afleveren van de 1ste stedenbouwkundige vergunning voor de oprichting van een bedrijfsgebouw op het lokaal bedrijventerrein

Verklaart het vonnis wat betreft de beslissing over de herstellvordering **uitvoerbaar bij voorraad** niettegenstaande hoger beroep.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 19 november 2013,

Aanwezig:

**alleenzetelend rechter;
substituut-procureur des Konings;
griffier.**